

מ"ת 23372/03/13 - ו' ל' נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

16 יולי 2014

מ"ת 23372-03-13 מדינת ישראל נ' ל' (עציר)

בפני המבקש נגד המשיבה	כב' השופט נסר אבו טהה ו' ל' (עציר) ע"י ב"כ עו"ד טלי תמרין מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד סיגל דהן-הירש
--------------------------------	---

החלטה

1. זוהי בקשה לעיון חוזר, במסגרתה עותר המבקש להורות על שחרורו לחלופת מעצר- בדמות מעצר בית בכתובת מגוריו ברחוב ***** ** ב***** (להלן: "מקום החלופה") תחת פיקוחה של אשתו, הגב' י' ל' ושני ערבים נוספים (להלן: "הערבים והמפקחים").
2. בתאריך 12.03.2013, הוגש כנגד המבקש כתב אישום, המייחס לו לכאורה ביצוע עבירות של אינוס במשפחה, מעשה סדום במשפחה, מעשים מגונים במשפחה, הדחה בחקירה, אימים, תקיפת קטין או חסר ישע ותקיפה בנסיבות מחמירות- כלפי ילדיו כ.ל ילדית 1996 וכן כלפי ו.ל ילד 2003 (להלן: "המתלוננים"). יחד עם כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.
3. בתאריך 10.04.2013, הסכימה באת-כוח המבקש לקיומן של ראיות לכאורה וכן לקיומה של עילת מעצר, תוך שמירת הזכות לפנות בבקשה לעיון חוזר בכל הנוגע לעוצמת התשתית הראייתית, וזאת לאחר שיתקבלו לידי ההגנה תוצרי השלמות חקירה שהתבקשו, שכן המתלוננת ביקשה למסור עדות נוספת (בהסכמה המבקש נעצר עד למתן החלטה אחרת).
4. בתאריך 05.05.2013, התקיים דיון במעמד הצדדים, בו אפשרתי לבאת-כוח המבקש להתייחס לעוצמת הראיות שהניחה המשיבה לחובת המבקש. מתן ההחלטה נדחה לבקשת באת-כוח המבקש, כדי לאפשר לה להוסיף טיעונים על רקע חומרים פסיכיאטריים וכיוצ"ב. ואכן, בתאריך 25.06.2014, התקיים דיון נוסף, בו טענה באת-כוח המבקש במישור הפסיכיאטרי וכן עתרה לקבלת תסקיר משלים.
5. בתאריך 07.07.2013 וכן בתאריך 25.07.2013, הדיונים נדחו בתקופת הפגרה לקבלת תסקיר

משלים וכן על החזרת המשך הדין בפני ליום 03.09.2013.

6. בתאריך 11.09.2013, ניתנה החלטה מקיפה שהתייחסה הן לתשתית הראייתית, הן לעילת המעצר והן לתסקיר שירות המבחן. בסופו של יום, הוריתי על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים (ראה החלטה מיום 11.09.2013). עוד ראוי לציון, כי ההחלטה ניתנה גם לאחר שנשמעה עדותה של המתלוננת בפני המותב הדן בתיק העיקרי (ראה פסקה 7 להחלטה).

7. בתאריך 26.05.2014, הוגשה הבקשה לעיון חוזר דהיום. הטעמים והנימוקים לבקשה בתמצית. ראשית- חלוף זמן ניכר מיום מעצרו של המבקש (12.03.2013); שנית- לשיטת באת-כוח המבקש, חוות-דעת הפסיכיאטר המחוזי (שנתבקשה מטעם בית המשפט בעניין המתלוננת) מלמדת על כרסום בראיות שעמדו לחובת המבקש. נטען, כי מהודעותיה של המתלוננת במחלקה הפסיכיאטרית עולה, כי קיימה יחסי מין מזדמנים עם יותר מאדם אחד. לעומת גרסת המתלוננת במשטרה ובפני רופאת ילדים (חוות דעת מומחה מטעם המאשימה, מיכל מימון), שם מסרה, כי לא קיימה יחסי מין עם אף אחד חוץ מהמבקש. סתירה זו לשיטת באת-כוח המבקש, יש בה כדי לכרסם בעוצמת הראיות, עד כדי ספק בדבר ביצוע המעשים המיוחסים למבקש. עוד נטען, כי הסיבה לפערים ולסתירות בדבריה והתנהגותה של המתלוננת, היא ככל הנראה הפרעת אישיות, יתכן על רקע אורגני; שלישית- המתלוננת הושמה במסגרת חוץ-ביתית עד להגעתה לגיל 18, קרי- 30.10.2014 (החלטת בית המשפט לנוער בבאר-שבע), על כן יש בחלופה המוצעת כיום, הכוללת פיקוח, כדי להשיג את תכלית המעצר; רביעית- נוכח התארכות ההליכים הצפויה, שכן טרם החלה פרשת ההגנה. מה גם, שנקבע מועד אחד בלבד (08.07.2014). לצד זאת, עמדה באת-כוח המבקש גם על עברו הנקי של המבקש.

8. באת-כוח המשיבה מנגד, עתרה לדחות את הבקשה לעיון חוזר, שכן לשיטתה טיעוני המבקש עולים כדי סיכומים מטעם ההגנה ולא טעמים ונימוקים כנדרש על פי סעיף 52 לחסד"פ. נטען, כי השגות המבקש הן בבחינת ניתוח הראיות שנשמעו בפני המותב העיקרי, ועל כן מקומן להיות מוכרע בפני המותב הדן בתיק העיקרי, מדובר בשאלת מהימנות הנוגעת הן לעדותה של המתלוננת והן לעדותו של המומחה הפסיכיאטרי. אשר להתמשכות ההליכים נטען, כי המשיבה עשתה כל אשר לאיל ידה, על מנת לקדם שמיעת התיק, אולם בשל אילוצים ונסיבות שאינן קשורות במאשימה, ההליך התעכב (עיכוב בהגשת חוות דעת המומחה שמונה בהסכמת הצדדים מטעם בית המשפט). עוד נטען, כי המשיבה סיימה את פרשת התביעה בתאריך 16.03.2014. עוד נטען, כי כל המועדים שנקבעו במהלך חודש מאי, יוני, יולי 2014, לשמיעת פרשת ההגנה, בוטלו לבקשת באת-כוח המבקש על רקע אשפוז- קבוע מועד לשמיעת פרשת ההגנה ליום 08.09.2014. אשר למסוכנותו של המבקש סבורה המשיבה, כי מסוכנותו לא פחתה. כמו כן, נטען, כי למבקש מיוחסת עבירה של הדחה בחקירה, שכן במהלך ניהול ההליך המבקש ורעייתו שיבשו הליכי משפט.

9. כידוע, כדי להצליח בטענה של כרסום בחומר הראיות במסגרת הבקשה לעיון חוזר, יש להצביע על "שינוי דרמטי במערכת ראיות התביעה, ועל כרסום מהותי ומשמעותי בה עד כדי הטיית הכף

לזכות הנאשם באופן שהסיכויים לזיכוי עולים על הסיכויים להרשעתו. עוד נקבע בפסיקה, הלכה היא, כי בשלב המעצר די בקיומן של ראיות לכאורה. בשלב זה של ההליך הפלילי, בית המשפט אינו נזקק למהימנות הראיות ומשקלן, אלא די לו שהראיות מעידות לכאורה על ביצוע המעשים המיוחסים לנאשם, אלא אם כן מדובר בפרכות מהותיות וגלויות לעין". (ראה בש"פ 4794/95 וכן בש"פ 8093/09).

10. לאחר שהקשבתי לטיעוני ב"כ הצדדים ועיינתי שוב בפרוטוקולי הדיון בתיק העיקרי (החקירה הראשית והחקירה הנגדית של המומחה שמונה בהסכמת הצדדים מטעם בית המשפט). ככל שהדברים נוגעים להסתמכות המבקש על חוות דעת המומחה שהוגשה בעניינה של המתלוננת, מלמד, כי עדות זו אין בה כדי לשנות את נקודת האיזון מאז החלטת מותב זה מיום 11.09.2013. עדותו של הפסיכיאטר, וביניהם מסקנותיו לגבי המתלוננת, הינן מסקנות וקביעות שההכרעה בעניינן עתידה להיות מוכרעת במסגרת שאלת המהימנות שהמותב העיקרי ייתן לעדות זו. לגופם של דברים, אין בהשגות המבקש, כדי להצביע על שינוי דרמטי במערכת הראיות שהונחה, דהיינו- "להפוך את הקערה על פיה", עד כדי הטיית הכף לזכות המבקש באופן שהסיכויים לזיכוי עולים על הסיכויים להרשעתו.

אשר להתמשכות ההליכים- עיינתי בפרוטוקולי הדיון נשוא התיק העיקרי, ועולה, כי המשיבה סיימה את פרשת התביעה עוד בתאריך 16.03.2014. המועדים שנקבעו לשמיעת פרשת התביעה במהלך חודש מאי וכן בחודש יוני ויולי 2014 (08.07.2014), בוטלו לבקשת באת-כוח המבקש- על רקע אשפוזה של האחרונה בבית-החולים. עוד עולה מהפרוטוקול, כי בתאריך 10.06.2014, נשמעה עדותו של המבקש, ונקבע המשך לשמיעת חקירתו לתאריך 17.06.2014 וכן לשמיעת יתר עדי ההגנה ליום 08.07.2014. בפועל, כפי שצוין לעיל, המועדים בוטלו לבקשת הסנגורית ותחת זאת נקבע מועד ליום 08.09.2014. מכל האמור לעיל עולה, כי בנסיבות אלה, אין בטענה של התמשכות ההליכים ממש (מאחל לבאת-כוח המבקש רפואה שלמה).

11. אשר למסוכנותו של המבקש ובהעדר כרסום בתשתית הראייתית הלכאורית שהונחה לחובת המבקש, דין הבקשה להידחות, שכן אותם טעמים ונימוקים שעמדו בהחלטת מעצרו של המבקש (מיום 11.09.2013, פסקה 7), עומדים בעינם גם כיום ואין בחלופה שהוצעה כדי להשיג את תכלית המעצר.

המזכירות תשלח עותק מההחלטה לבאי-כוח הצדדים.

ניתנה היום, 16 יולי 2014, בהעדר הצדדים.